

„Unde îți este boldul, moarte?”

Un cizmar sărac, care chiar și în zilele sale sănătoase putea s-o scoată la capăt numai cu mare trudă, cu sine și cu ai săi, s-a îmbolnăvit și treptat a ajuns în cea mai mare nevoie. Un om temător de Dumnezeu, care își folosea timpul liber vizitând pe săraci și pe bolnavi și ajutându-i după posibilități, a auzit despre situația sa tristă și s-a dus la el. Cu toate că era obișnuit cu priveliștea suferinței, a mizeriei și a nenorocirii, s-a speriat când a pășit în camera îngustă de la mansardă în care locuia cizmarul bolnav, pentru că ce vedea aici era imaginea unei astfel de sărăcii, cum nu văzuse niciodată. Odaia joasă, întunecoasă, abia dacă semăna cu o locuință omenească. Ea nu avea deloc mobilă. Nu exista nici măcar un scaun pe care să se poată așeza. Cu greu a descoperit în unul din colțurile camerei, pe o grămadă de zdrențe, o figură omenească, ce era așa de slăbită, încât părea să nu mai conștie decât din oase și piele. Era cizmarul bolnav. El stătea așezat pe jumătate pe patul său sărăcăcios.

Străinului i s-a oprit respirația când a pășit suficient de aproape, încât să recunoască amănuntele. Niciodată, niciodată nu privise o asemenea imagine jalnică. S-a lăsat jos, pe podea, lângă bolnav, a apucat mâna ca de ceară și în cele din urmă a reușit să rostească vorbele:

„Păreți a fi foarte bolnav, sărmanul meu prieten. Nu vă puteți culca? Statul acesta pe jumătate în șezut trebuie să vă obosească îngrozitor.”

Cu aceste cuvinte încerca să-l aducă pe bolnav într-o situație ceva mai bună. Cu o epuizată clătinare din cap, el a negat, în timp ce găfâind și luptându-se să respire, a spus:

„Vă rog, lăsați! Așa pot să rezist cel mai bine. Dacă încerc să mă culc, se face aici așa de strâmt.” Spunând acestea, a arătat spre pieptul său.

După ce bolnavul spusese aceste puține cuvinte a început o respirație horcăită așa de grea, încât străinul a regretat că a pus, în general, o întrebare și astfel l-a determinat pe omul evident bolnav pe moarte la o remarcă. El ședea lângă sărmanul suferind într-o tăcere compătimitoare. Acesta închisese ochii, iar pieptul bolnav se ridica și se lăsa greu și anevoios. Dar după o vreme a privit totuși din nou în sus și a început iarăși:

„Da, sunt foarte bolnav. Simt că sunt aproape de moarte. Doar câteva zile încă, poate numai câteva ore și totul va fi sfârșit.”

Iar i-a cedat vocea. Iar a apărut respirația grea, chinuită. În ciuda acestui fapt, el a început din nou după o pauză:

„Știu cum va merge. Mă simt ca și când aș vedea totul înaintea mea. Deja mă văd zăcând aici ca un mort. Îi văd cum intră și mă culcă în sicriu. Văd cum mă poartă pe trepte în jos și mă duc în curtea bisericii, cum mă coboară în mormânt, aruncă câteva lopeți de pământ pe sicriul meu, iar apoi pleacă și mă lasă singur.”

Pe străin l-au trecut fiorii la aceste cuvinte. Încă nu auzise niciodată un muribund vorbind așa. Imaginea pe care bolnavul o schița înaintea sa era atât de adevărată în realitatea ei îngrozitoare, încât moartea, de care el presupunea deja de mult timp că nu se mai temea, stătea în clipa aceasta înaintea sa ca împăratul spaimei. Și în plus, bolnavul nu spusese niciun cuvânt prea mult. Totul va fi așa cum îl descrisese el și cine știe cât de curând! Privirea străinului se odihnea pe muribund temătoare și plină de așteptare. Acesta părea să fie deja un mort. Picături mari de sudoare stăteau pe fruntea marmorată. Vizitatorul voia să spună ceva, un cuvânt care să-l distragă pe bolnav de la soarta sa, așa cum o zugrăvisse, un cuvânt despre marele Biruitor al morții, Isus Hristos, dar n-a reușit să scoată niciun sunet de pe buze. Tăcând, privea fix la masca

mortuară din fața sa. Atunci, ochii obosiți s-au mai deschis încă o dată și vizitatorul a observat cu uimire cum toată fața s-a transformat dintr-odată. Un zâmbet fericit a luminat trăsăturile slăbite. Și acum a început muribundul din nou să vorbească, anevoie, poticnit, abia auzibil - vizitatorul asculta cu respirația oprită - și în mari răstimpuri ieșea de pe buzele golite de sânge:

„Dar eu nu sunt - eu însumi - cel care - va fi. Mă văd - acolo”, cu un ultim efort a ridicat mâna și încerca să arate în sus: „Mă văd - acolo sus - cu Hristos - la Răscumpărătorul - meu, acolo - unde este El. - Am - terminat alergarea. - Am păzit - credința. - De acum - îmi este - pusă înainte - cununa - dreptății.”

Nu mai era decât un șoptit. Numai cine cunoștea ultimele cuvinte putea să le înțeleagă. Încă unele respirații grele și sufletul a scăpat din învelișul muritor. Bietul cizmar plecase acasă, la Isus, în paradis. Schimbare pentru totdeauna această scenă a suferinței cu acele câmpii fericite, unde cei răscumparați așteaptă marea dimineată a învierii, în care toți morții în Hristos vor învia în trupuri glorioase.

Străinul a părăsit profund zguduit săracioasa odaie de mansardă, locul celei mai mari săracii, al celei mai amare suferințe și - al unei fericite plecări acasă. Inima lui se bucura tare: „Unde îți este boldul, moarte? Unde îți este victoria, moarte?” Ce a trăit el în ziua aceasta avea să i se înfățișeze ca o împlinire anticipată a acelei promisiuni prețioase și pline de putere:

„Moartea a fost înghițită de victorie.”

Titlul original: „Wo ist, o Tod, dein Stachel?”
din *Samenkörner (Neue Folge 29) 1935*, pag. 249-252.